

sig til Talsmænd for Lønforhøjelser for visse Grupper af Statsarbejdere. Det ærede Medlem ønskede, i Stedet for saadanne spredte Lønforhøjelser, at give de slet lønnede Arbejdere det, han kalder en samlet Overvejelse af Lønforholdene. Det fylder nu altid meget lidt i Fattigfolks Lommer, at man lover dem at overveje Tingene. Men en samlet Overvejelse af Lønspørgsmaalene kunde naturligvis endda gaa an, hvis Forudsætningerne for en saadan samlet Overvejelse var Lønforhøjelser, der fyldte noget. Men selv det ærede Medlem vil vel neppe stille saadanne Lønforhøjelser i Udsigt efter en samlet Overvejelse. Hans Udtalelser var i hvert Fald ikke særlig opmuntrende, hvad man naturligvis heller ikke kunde vente fra det Hjørne.

I Modsætning til det ærede Medlem anerkender jeg de Forsøg, der paa det foreliggende Finanslovsforslag er gjorte i Retning af at forbedre Lønnen for forskellige, Landpostbude, Jernbanearbejdere og andre. Paa Budgettet vedrørende Baneafdelingen findes der saaledes Forhøjelser paa 84,600 Kr. En stor Del heraf er beregnet til Lønforbedring for Personalets Gruppe B, Depotarbejdere, daglønnede Banearbejdere og Ledvogtere. Jeg anerkender dette Skridt, men det forekommer mig, at disse Folks Løn er saa lav, at det er meget triste Kaar, de lever under, og at den foreslaaede Forhøjelse langt fra dækker Stigningen i Priserne paa Livsfornødenheder. Den foreslaaede Forhøjelse skal yde de maanedslønnede Depotarbejdere 15 Kr. mere aarlig, de daglønnede Banearbejdere en halv Snes Øre daglig og Ledvogterne vistnok 8 Øre daglig. Dette forekommer mig at være alt for beskedne Forhøjelser for Folk, der er saa uhyre slet lønnede, som mange af disse er. Ifølge Statistisk Bureaus Opgørelse har Prisstigningen paa Husleje, Fødevarer og Nødvendighedsartikler været 14 pCt. fra 1908 til 1912. Alene for et enkelt af Aarene opgøres den vistnok til 6 pCt. Jeg skylder at bemærke, at der i Fjor blev givet de samme Arbejdere en Lønforhøjelse, og disse to Lønforhøjelser tilsammen vil bevirke, at Depotarbejderne faar 3—5 pCt.s Forhøjelse, Banearbejderne 6—9 pCt. og Ledvogterne 10—15 pCt. Jeg anerkender, som sagt, at det er et Skridt i den rigtige Retning, og at det er bedre at gaa den Vej end den, det ærede Medlem for Hjørring-Kredsen gerne vil gaa. Men naar vi erindrer den usle Løn, mange af disse Arbejdere har, maa vi alligevel erkende, at det er for lidt. En Mængde Ledvogtere har ca.

2 Kr. daglig, men man bør huske, at naar man taler om en Ledvogters Arbejde, er det ikke Mandens Arbejde alene, men i Regelen to Menneskers Arbejde i saa godt som hele Døgnet, der betaales paa denne Maade. Paa de Menneskers Pligtfølelse beror andre Menneskers Liv og Velfærd, og dog lønnes de med saa lidt, at Nøden maa sidde til Højborgs i disse Hjem de fleste af Aarets Dage. Jeg synes ikke, det gaar an, og derfor synes jeg, at de Forhøjelser, der her foreslaas, er alt for smaa, alt for beskedne. Ledvogterne skal nu have 8 Øres Forhøjelse om Dagen, de skulde vist efter Forslaget i Fjor have 22 Øre om Dagen, det vil sige, at Ledvogterne paa Landet vil opnaa at komme op for de lavest lønnedes Vedkommende paa 2 Kr. 30 Øre eller der omkring. Denne Løn er urimelig lille i Forhold til den høje Pris, Livsfornødenhederne efterhaanden har naaet. Det siges i øvrigt af Ledvogtere, at man administrativt har fordelt Lønforhøjelsen i Fjor paa en anden Maade, end man mente, Forudsætningen var. Det blev under Forhandlingerne her opgivet, at Ledvogternes Lønforhøjelse skulde andrage 22 Øre; den er imidlertid for nogle af dem kun blevet 15 Øre, medens maaske andre har faaet noget mere. Man risikerer, at naar vi i Aar bevilger gennemsnitlig 8 Øre, bliver der slet ingenting til de daarligst stillede. Det Personale, det her drejer sig om, fik en meget beskedne Lønrevision i 1908, uden at de dog kom med i den saakaldte store Lønningsreform. Dyrtiden har sikkert forlængst slugt ikke alene det, de fik i 1908, men mere til. Jeg anmoder derfor den højtærede Minister om at vise den størst mulige Velvillie overfor mulig fremkommende Forslag om noget mere. Jeg betragter det som ret selvfølgelig, at de paagældende Folk vil møde og sige, som det er, at det er i Grunden alt for lidt det, de har, og det, der tilbydes dem. Og jeg synes heller ikke, det er saa urimeligt, at de gør det, thi de Folk drager naturligvis Sammenligninger ikke alene med de Embedsmænd og Funktionærer, der staar langt, langt ovenover dem paa Løntrinet, men ogsaa med Funktionærer eller Statsarbejdere, som de mener at kunne sidestille sig med. En Ledvogter vil f. Eks. meget naturligt finde paa at sammenligne sin Løn med et Landpostbuds Løn. Det er nu aldeles ikke min Mening, at Landpostbudene, selv med den Lønforhøjelse, som nu foreslaas, vil komme højere i Løn, end at de fremdeles er meget beskedent,